

цілому. Таким чином, стан розвитку виставково-ярмаркової діяльності поступово відновлюється, однак ще стримується низкою чинників правового та управлінського характеру та негативними тенденціями після кризового періоду. Для покращення ефективного розвитку цієї сфери слід підвищувати роль та рівень якості виставково-ярмаркових заходів у підприємницькій діяльності, як ефективного інструментарію маркетингових комунікацій. Також, вважаємо за необхідне, поглиблювати міжнародну співпрацю на ринку виставково-ярмаркових послуг.

Література: 1. Виставкова діяльність в Україні: статистичний бюлетень; [за ред. І. В. Калачевої].-К.: Держкомстат України, 2011, с.

Біла О.С.,
студентка 5 курсу Державного ВНЗ «НГУ»,
м. Дніпропетровськ, Україна

УПРАВЛІННЯ ІННОВАЦІЙНОЮ ДІЯЛЬНІСТЮ ПІДПРИЄМСТВА

Організації є конкретним середовищем, у якому здійснюється інноваційний процес від народження ідеї до її реалізації. До таких організацій належать об'єкти різної форми власності, різної величини за масштабами виробництва, що мають майнову відокремленість, організаційну єдність, самостійну майнову відповідальність і виступають суб'єктами всіх наданих їм прав та обов'язків, діючи на основі статуту чи договору. Організація з інноваційною діяльністю є відкритою науково-виробничою системою, якій притаманні всі ознаки систем, а саме: цілеспрямованість, єдність, взаємозалежність і взаємозумовленість усіх елементів; відносна стійкість і впорядкованість; неперервність розвитку, складність, подільність, імовірнісний характер результату інноваційного процесу, оскільки поведінка економічних систем до певної міри невизначена, адже прогнозування чинників зовнішнього середовища не детерміноване. На рис. 1 показана організація (підприємство) як відкрита виробничо-інноваційна система. Трансформація зовнішнього середовища безперервно «збагачує» ґрунт для інновацій, зумовлює нові науково-технічні рішення щодо задоволення поточних і нових потреб, які постійно виникають.

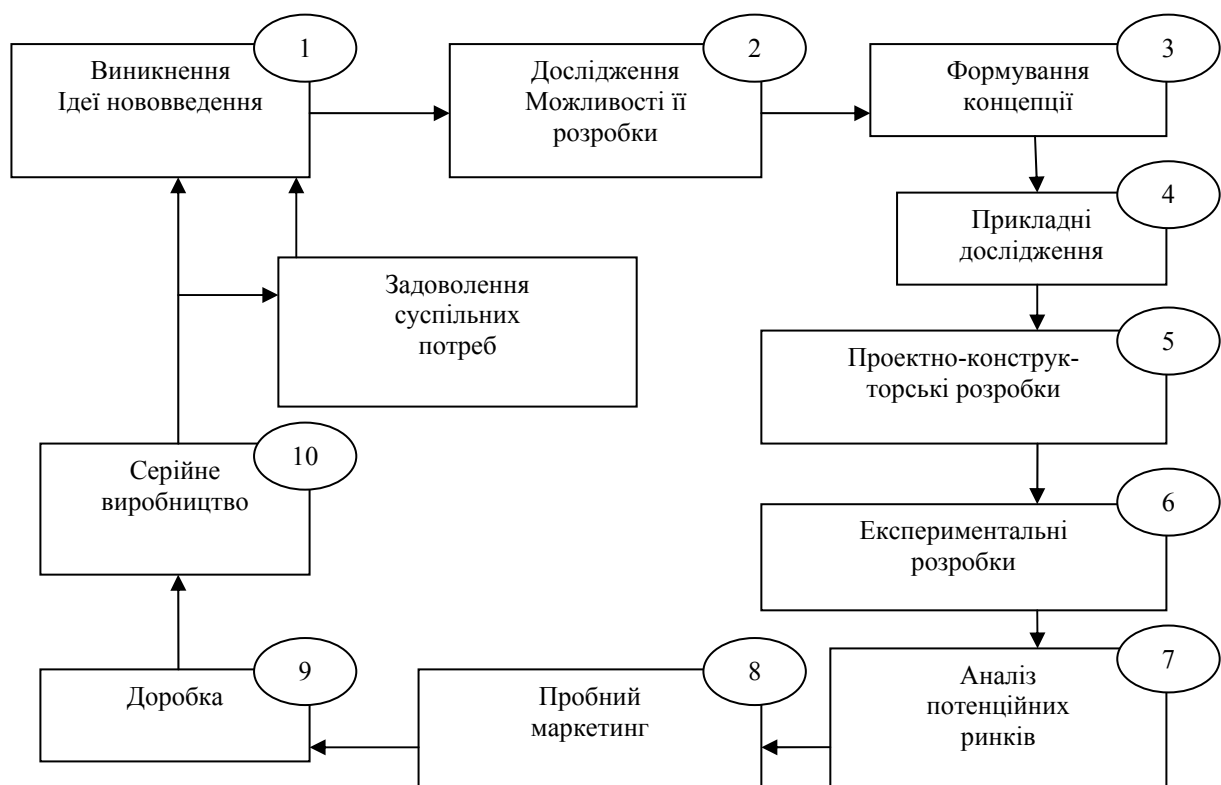

Рис. 1 Підприємство як відкрита виробничо-інноваційна система

Визначають для інновацій наступні ознаки : – вони завжди пов'язані з господарським (практичним) використанням оригінальних рішень (цьому полягає їх відмінність від технічних винаходів); – дають конкретну господарську і/або соціальну вигоду для користувача (ця вигода зумовлює проникнення і поширення інновації на ринку); – означають перше використання нововведення на підприємстві незалежно від того, чи застосовувалося воно де-небудь раніше; –потребують творчого підходу і пов'язані з ризиками.

Інновації не можуть створюватися і впроваджуватися в ході рутинних процесів, а вимагають від усіх учасників (керівників і співробітників) ясного розуміння необхідності в них і творчих здібностей. На рис. 2 показані відмінності інноваційних і традиційних виробничих процесів. Традиційний виробничий процес – безперервний, гомогенний (однорідний, повторюваний на тих самих організаційно-технологічних принципах), у той час як інноваційний виробничий процес циклічний, дискретний, потребує переведення організації на новий технологічний, професійний рівень, має певний ризик і суперечить існуючим нормам, стандартам, правилам, цінностям організації, потребує зміни організаційної культури, організаційної структури.

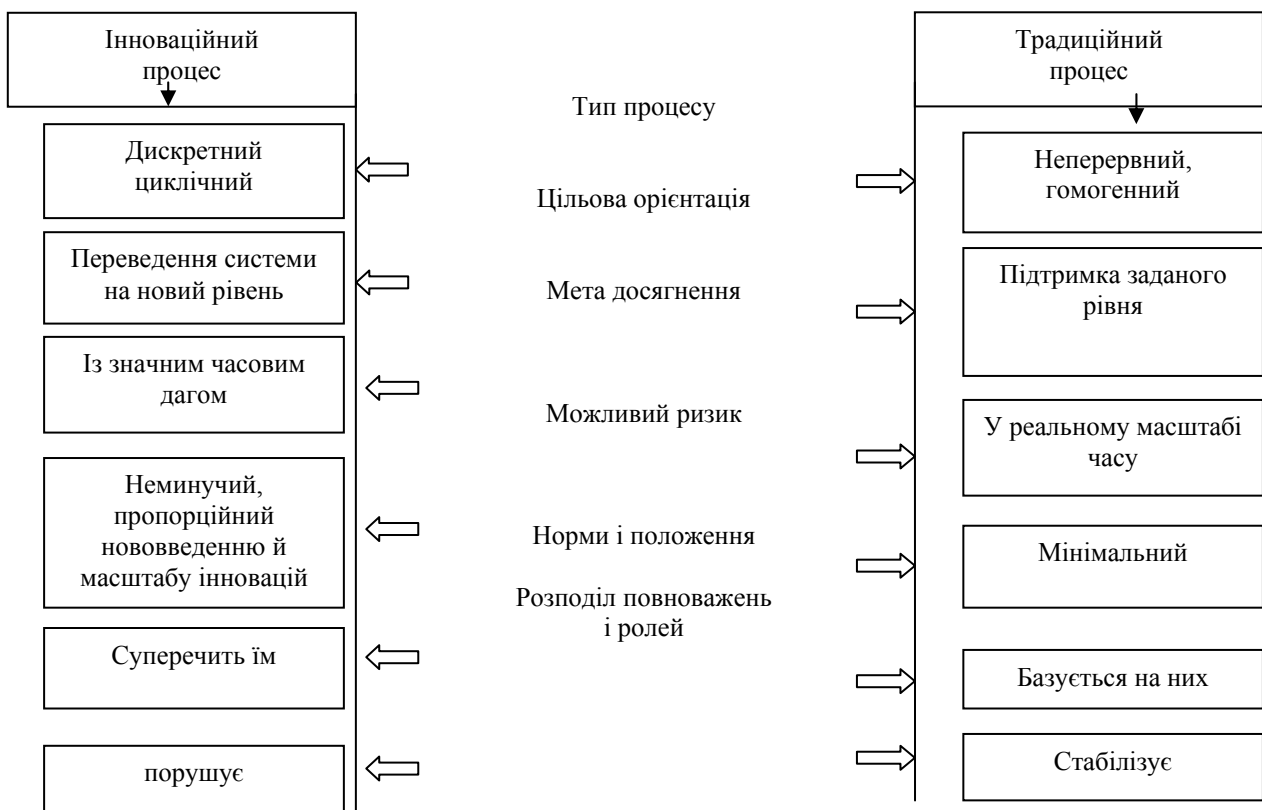

Рис. 2 Відмінності інноваційних і традиційних виробничих процесів

Управлінські нововведення можна визначити як організовані рішення, системи, процедури управління, що відрізняються від практики, що склалася, і вперше використані у організації. Інноваційний процес – це сукупність станів інновації, що змінюють один одного в процесі перетворення початкового стану (наприклад, запропонованої маркетингової, кадрової або технологічної ідеї нововведення) в кінцевий стан (що поступили в споживання, використовувані нові матеріали, вироби, методи, технології, що дають ефект). Інноваційний процес може здійснюватися на різних рівнях: федеральному, регіональному, на рівні фірми або підрозділу. Відміни інноваційного від рутинного процесу представлені в таблиці 1.

Таблиця 1

Відміни інноваційного та рутинного процесу

Характеристика процесу	Інноваційний процес	Рутинний процес
Кінцева ціль	Задоволення нової громадської потреби	Задоволення громадської потреби, що склалася

продовження табл. 1

Шляхи досягнення мети	Численні і невизначені	Нечисленні і відомий оптимальний
Ризик при досягненні цілі	Високий	Низький
Тип процесу	Дискретний	Безперервний
Керованість процесом	Низка	Велика
Можливість планування	Довгострокові плани, можливе їх коригування	Короткострокові плани, що мають характер директивних виробничих завдань
Розвиток системи, у рамках якої здійснюється процес розвитку	Перехід на новий рівень	Збереження базового рівня
Взаємодія процесу з системою інтересів учасників, що склалася	Вступає у протиріччя	Опирається на них
Міра збігу інтересів учасників процесу	Низька	Велика
Розподіл сфер відповідальності	Перерозподіляється	Стабілізується
Форми організації	Гнучкі, із слабкою структуризацією системи	Жорсткі, засновані на нормах і регламентах

Особливостями інноваційного процесу є: – адресний характер (орієнтація на конкретні тактичні і стратегічні цілі організації); – ризикована (чинник невизначеності результату); –багатоаспектність (зміни однієї підсистеми організації викликають зміни в інших підсистемах і в організації в цілому). Відтак, управління інноваційною діяльністю повинно ґрунтуватися на теоретичних та практичних підходах менеджменту та системному підході, що розглядає інноваційний процес як відкриту систему у взаємодії із зовнішнім та внутрішнім середовищем.

Бабчинська О.І.,
к.е.н., доцент,
Панасюк А.В.,
студент,
Гайдай І.С.,
студент ВТЕІ КНТЕУ,
м. Вінниця Україна

САМОМЕНЕДЖМЕНТ ЯК ЗАСІБ ПІДВИЩЕННЯ ЕФЕКТИВНОСТІ РОБОТИ КЕРІВНИКА

Управління підприємством - процес, в основі якого лежить вплив на колектив підприємства та всі сторони його діяльності з метою отримання максимальних результатів. Такий вплив на кожному підприємстві та організації виконують управлінські кадри, тобто керівники. Але сьогодні актуальною є проблема не ефективної діяльності управлінського персоналу. Чимало керівників керуючи тими чи іншими суб'єктами недостатньо виявляють організованість, не вміють раціонально використовувати робочий час тощо. Особливо це стосується молодих менеджерів і сучасних керівників від самоорганізованості яких залежать як власна кар'єра, так і успіх в управлінні організацією.

Самоменеджменту як засобу підвищення ефективності управління приділили значну увагу такі вчені, як П. Друкер, Н. Лукашевич, В. Распопов, В. Токарев, В. Карпичев, Л Зайверт та інші. Основною метою проведених досліджень виступає аналіз впливу самоменеджменту на управлінську діяльність. Самоменеджмент насамперед - це самоорганізація, вміння управляти собою, керувати процесом управління у найширшому значенні слова – у часі, у просторі, спілкуванні, діловому світі. Керівник повинен вміти організувати свою працю так, щоб ефективність була максимальною[4, с.136]. До цілей самоменеджменту можна віднести: розвиток необхідного рівня усвідомлення себе для виявлення різноманітних підходів до проблем свого життя і професійної діяльності; покращення орієнтації у власних цілях; управління власними ресурсами; забезпечення гармонійних відносин з навколишнім середовищем; отримання та